

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)
Diumenge Vell durant l'any 2023 - Núm. 3522

Bocaterrosa

Enmig de la xerinola dels carnavals, sembla que se'm convida a capgirar-ho tot. Amb tot, em mantinc fidel a la meua estona de presència davant el Senyor. Des d'aquest marc, potser la disfressa convida a capgirar el personatge. És així com assaïjo una postura també girada: m'imagino o em situo bocaterrosa. Des d'aquí, l'escenari que puc copsar no s'alça més d'un pam de terra. Així estant, ben arran de terra, imagino també una respiració més feixuga: el ventre s'infla amb més dificultat en contacte amb la rajola, catifa... l'àrea pulmonar també topa amb la resistència del terra... Estreno una nova percepció, un espai que té límit, que no pot anar més enllà, que topa de nasos en terra.

Sintonitzant amb la juguesca del carnaval, ara em capgiro i m'imagino en posició supina, allargassant tot el cos en terra. Guanyo en un respir sense límit, que ultrapassa l'espai fins on la cavitat pulmonar persevera. Activant el mode observadora de mi mateixa, em veig sense mirar-me. Ressegueixo mentalment la meua postura, com si n'hagués de dibuixar el perfil.

Havent assajat el límit que em cal i l'il·limitat que em depassa, m'apropo a l'escolta de [Mt 5, 17-37](#). Se m'hi presenten tot un seguit de severitats, un marc legal a accomplir com a "ja sabeu...". En faig lectura des de la meva experiència de posició bocaterrosa. Quins mots em ressonen? Cerco maneres de minimitzar el que s'hi mana, de fer-m'ho a mida. Buscant excuses, em capbuso en aquell "doncs jo us dic". Aquí connecto amb la postura supina, boca enlaire. No hi trobo rebaixes. Més aviat se m'amplia la mirada, des del benefici de la inversa. Em pregunto quina flexibilitat respiratòria em caldrà aquesta setmana davant els "ja sabeu" que m'aniré trobant. Cerco la gimnàstica necessària per mantenir-me en els "ja sabeu" des dels "doncs jo us dic". Ho concreto en 5 situacions que em trobaré al llarg de la setmana.

Jo m'atinc al que s'ha dit:

la justícia,

tot i la llei i el costum,

tot i el diner i l'almoina.

La humilitat,

per ser jo, veritable.

La llibertat, per ser persona.

I la pobresa, per ser lliure.

La fe, cristiana, per caminar de nit,

i, per damunt de tot,

per caminar de dia.

I, en tot cas, germans i germanes,

jo m'atinc al que s'ha dit:

l'esperança!

(P. Casaldàliga)

"Deseos"
Maite López

Amb el Parnostre d'avui demano l'agilitat de cintura per moure'm en postura de Regne. Tenir la flexibilitat i la gosadia que la justícia demana per alliberar dels captiveris. Gosar dir sí quan és sí, i no quan és no, sense justificar-me en arguments banals. Demano fer girs d'autenticitat.